

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 577/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 4 sierpnia 2020 roku w sprawie VII K 430/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- <u>zarzut</u> <u>obrazy</u> <u>prawa procesowego,</u> <u>mający wpływ na</u> <u>treść orzeczenia</u> (tj. art.4 kpk, art.7 kpk, art.410 kpk,) polegający na niewłaściwej ocenie zeznań świadków: M. C. (1) i A. W. (1) - poprzez odmówienie im waloru wiarygodności oraz M. W. – poprzez uznanie ich za	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>wiarygodne w całości, bez odniesienia się do nastawienia tego świadka do osoby oskarżonego i bez uwzględnienia treści przesyłanych przez niego sms-ów,</p> <p>- wywodzący się z niewłaściwej oceny dowodów - <u>zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych</u> za podstawę wydanego wyroku, który doprowadził do niesłusznego ustalenia popełnienia przez oskarżonego „pobicia” nieletniego O. W. (przestępstwa spowodowania u niego określonych obrażeń ciała), w sytuacji gdy jedynie go „poszarpał” i „pogroził palcem”,</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wbrew wywiadowi obrońcy Sąd Rejonowy starannie przeprowadził przewód sądowy oraz zgromadził niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody. Dokonana przez sąd I instancji analiza</p>			

oraz kompleksowa
ocena
zgromadzonych
dowodów jest
prawidłowa.

Co do obrazu art.
7 kpk (zgodnie
z którym organy
postępowania
kształtują swe
przekonanie na
podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów,
ocenianych
swobodnie z
uwzględnieniem
zasad prawidłowego
rozumowania oraz
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego), to w
pierwszej kolejności
przypomnieć należy,
że przekonanie sądu
o wiarygodności lub
niewiarygodności
określonych
dowodów pozostaje
pod ochroną zasady
wyrażonej w art.
7 kpk wtedy tylko,
kiedy spełnione są
warunki: ujawnienia
całokształtu
okoliczności sprawy
(art. 410 kpk) w
granicach
respektujących
zasadę prawdy
obiektywnej (art. 2 §
2 kpk.), rozważenia
wszystkich
okoliczności zgodnie
z zasadą określoną
w art. 4 k.p.k.
oraz wyczerpującego
i logicznego -

z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uzasadnienia przekonania sądu (art. 424 § 1 pkt 1 kpk.) (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie III KK 415/06). Analiza akt przedmiotowej sprawy wskazuje, że sąd rejonowy sprostą tym wymogom, co znajduje wyraz w kompleksowej ocenie wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie. Brak jest w niniejszej sprawie wątpliwości, które należałoby rozstrzygać na korzyść oskarżonego, tak co do wiarygodności osobowych źródeł dowodowych, jak i co do ustaleń w zakresie spowodowania u pokrzywdzonego określonych obrażeń ciała.

W szczególności skarżący staje na stanowisku, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż dopuścił się przestępstwa pobicia, bo jedynie – jak to sam przyznał w apelacji – tylko „poszarpał”

i „pogroził palcem”
pokrzywdzonemu.
Apelant starał się
także wyrzeć
wrażenie, iż
niesłusznie
odmówiono
wiarygodności
świadkom M. C. i A.
W.. Tymczasem sąd
odwoławczy zważył,
iż świadkowie ci w
istocie wcale nie
zaprzeczali zajściu
pomiędzy
oskarżonym, a
pokrzywdzonym, a
jedynie bardzo
nieudolnie starali
się umniejszać, czy
to własną o nim
wiedzę, czy też
to, co zaobserwowali
naocznie. Sąd
Rejonowy bardzo
starannie i bardzo
obiektywnie
skonfrontował
poszczególne
depozycje tych osób,
uwzględnił ich
ewolucje oraz
skonfrontował z
pozostałym
materiałem
dowodowym w
sprawie. W bardzo
wyważony i
przekonujący
sposób odniósł się
w szczególności do
zależności
rodziny i
towarzyskich
pomiędzy tymi
osobami oraz
pokrzywdzonym i
jego matką –
czemu dał wyraz w
pisemnych

motywach
wydanego
orzeczenia. Nie
sposób jest także
pominąć bardzo
ważnego dowodu,
jakim była opinia
sądowo lekarska
odnośnie obrażeń
uwidocznionych na
ciele
pokrzywdzonego i
możliwego
mechanizmu ich
powstania, który
idealnie wpisywał
się w słowa
małoletniego. O
wiarygodności
małoletniego
pokrzywdzonego,
jako osobowego
źródła dowodowego,
pozytywnie
wypowiadał się
również biegły
psycholog. Waleru
wiarygodności
matce
pokrzywdzonego nie
odbiera to, iż
pozostaje w sporze
na tle finansowym z
oskarżonym (swoim
byłym
konkubentem),
czego dowodem
są m. inn.
sms-y wysłane
przez nią do K.
G.. Sąd rejonowy
dostrzegł i właściwie
ocenił także ten
materiał dowodowy.
Małoletni
pokrzywdzony został
wmieszany w w/
w spór, kiedy
to w okresie
poprzedzającym

przedmiotowe zdarzenie, w trakcie kłótni z oskarżonym, stanął w obronie matki. To ta właśnie postawa małoletniego stała się przyczyną do zaistnienia zdarzenia z dnia 15 sierpnia 2018r. Sąd I instancji logicznie powiązał wszelkie fakty i wyprowadził z nich zrozumiały wniosek. Oskarżony miał motyw, by być złym na pokrzywdzonego, co sam zresztą przyznawał. Jego gniew nie spowodował jednak tylko „pogrożenia palcem” i „poszarpania” pokrzywdzonego – ostatecznie zachowanie oskarżony przyzna w istocie dopiero w apelacji, lecz towarzyszyło mu użycie przemocy wobec nastolatka w postaci zadania ciosów w brzuch i twarz. Ustaleń tych nie jest w sprawie obalić teoria oskarżonego, iż jako ok. 100 kg mężczyzna uderzając nastolatka z pewnością spowodowałby u niego dużo poważniejsze obrażenia. Siła ciosów nie była duża, bo przecież i

<p>obrażenia na ciele O. W. spowodowały u niego naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu w rozumieniu Kodeksu karnego (art. 157 § 2 kk). Być może oskarżony nie zadał ich z maksymalną swoją siłą, być może pokrzywdzony uchylał się od ciosów, być może sam oskarżony przecenia swoje możliwości.</p> <p>Dysproporcja gabarytów sprawcy i ofiary nie wyklucza powstania u niej tylko lekkich obrażeń.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisania mu czynu wyczerpującego dyspozycje art. 64 § 1 kk oraz o wymierzenie łagodniejszej kary jedynie za: „poszarpanie” i „pogrożenie palcem” pokrzywdzonemu,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.			
Wyrok jest słuszny, apelacja co do zasady nie zasługuje na uwzględnienie. Powody zmiany wyroku w zakresie kwalifikacji prawno-karnej zachowania oskarżonego omówiono we wnioskach w punkcie 3.2.			
3.2.	- zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 64 § 1 kk, poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w warunkach recydywy podstawowej, podczas, gdy opuścił zakład karny <u>w dniu 3 sierpnia 2013r.;</u>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W ocenie skarżącego brak jest podstaw do przypisania mu popełnienia przestępstwa w warunkach recydywy, albowiem pomiędzy dniem, w którym opuścił zakład karny, a przedmiotowym			

zdarzeniem upłynął okres ponad 5 lat.

Tymczasem sąd odwoławczy zważył, iż przesłanka recydywy specjalnej zwykłej, o jakiej mowa w art. 64 § 1 kk, w postaci odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, nie jest wcale związana z zakończeniem wykonania kary, rozumianym jako opuszczenie zakładu penitencjarnego (tak przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2011 r., V KK 173/11, opubl. Legalis Numer 457377). Co więcej, aktualnie odbyciu kary pozbawienia wolności wcale nie musi towarzyszyć pobyt w takiej placówce, albowiem możliwe jest odbywanie w warunkach dozoru elektronicznego. Można także przytoczyć takie sytuacje jak: korzystanie z przerwy w odbywaniu kary, przepustki czy uzyskanie warunkowego przedterminowego zwolnienia, kiedy to przyjmuje się pewną fikcję prawną

związaną z czasem „odbywania” kary pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy właściwie przyjął, iż po uzyskaniu warunkowego przedterminowego zwolnienia, w sytuacji pomyślnego upływu okresu próby, karę pozbawienia wolności uważa się za odbytą w całości, a co więcej, iż kara ta została „odbyta” z chwilą warunkowego zwolnienia - co powoduje przyspieszenie biegu terminów wymaganych np. do zatarcia skazania, jak i wcześniejszy upływ 5-letnich okresów, w których popełnienie nowego przestępstwa mogłoby skutkować statusem recydywisty i surowszym wymiarem kary. Słusznie także sąd I instancji przyjął, że jeżeli decyzja o warunkowym przedterminowym zwolnieniu podejmowana jest w chwili, w której skazany przebywa na wolności, za chwilę odbycia kary należy przyjąć chwilę uprawomocnienia

się orzeczenia o warunkowym przedterminowym zwolnieniu (potwierdzeniem powyższego jest uchwała SN z dnia 30 maja 1989 r., V KZP 9/89, OSNKW 1989, nr 5-6, poz. 36, z aprobującą glosą K. Postulskiego, NP 1990, nr 4-6, s. 246).

Sąd odwoławczy zważył, że w przedmiotowej sprawie przestępstwo, którego poprzednio dopuścił się oskarżony (umyślne i podobne do przedmiotowego), za które orzeczono karę pozbawienia wolności, istotne z punktu widzenia konieczności przyjęcia działania w warunkach recydywy, dotyczy rozboju będącego przedmiotem osądu w sprawie sygn. III K 44/13. W sprawie tej orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności. Następnie w/w wyrok został objęty wyrokiem łącznym wydanym w sprawie III K 83/13, gdzie orzeczono karę łączną pozbawienia wolności, a na jej poczet zaliczono okresy odbywania kary w latach 2003-2005.

Oskarżony K. G. (2) nie wykonywał jednak kary łącznej orzeczonej w sprawie III K 83/13, w rozumieniu pobytu w jednostce penitencjarnej, albowiem bezpośrednio po wydaniu wyroku łącznego, wniósł o warunkowe przedterminowe zwolnienie z kary łącznej i takowe uzyskał na mocy postanowienia wydanego w sprawie III Kow 1328/13/wz. Postanowienie to uprawomocniło się w dniu 7 stycznia 2014r., która to data została uznana przez Sąd Rejonowy, jako data „odbycia” kary, od której należy liczyć okres 5 lat, o jakim mowa w art. 64 kk.

W ocenie sądu odwoławczego, pomimo powyższego, brak jest jednak podstaw do przyjęcia, iż K. G. (2) dopuścił się przedmiotowego czynu działając w warunkach recydywy w rozumieniu art. 64 § 1 kk, albowiem sprzeciwiają się temu: ratio legis instytucji recydywy w prawie karnym

oraz aktualna treść
art. 82 kk.

Recydywiści (tak w rozumieniu kryminologicznym, jak i penitencjarnym) to osoby najczęściej bardziej zdemoralizowane, czy też wykazujące silniejsze objawy niedostosowania społecznego, bo wchodzące ponownie w konflikt z prawem. Recydywa jest przy tym zjawiskiem świadczącym o nieskuteczności poprzednio stosowanej wobec przestępcy represji karnej. Jej zaistnienie (recydywy w znaczeniu penitencjarnym) oznacza konieczność uwzględnienia faktu odbywania przez sprawcę uprzednio orzeczonej kary najsurowszego rodzaju, który nawet pomimo jej odbycia w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy, ponownie dopuszcza się określonego przestępstwa (umyślne, podobne). Instytucja przewidziana w art. 64 kk dotyczy właśnie takich sprawców tj. takich, którzy po odbyciu

kary pozbawienia wolności za określone przestępstwo i w określonym czasie (5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy tej kary), ponownie popełniają kolejne, określone przestępstwo.

Istotny jest tu wskazany okres czasu „5 lat”, którego zamieszczenie w art. 64 kk (w obu paragrafach) oznacza, iż intencją ustawodawcy z pewnością nie był permanentny stan jego „trwania” i możliwość nieograniczonego w czasie ustalania przesłanek recydywy.

Przyjęcie w przedmiotowej sprawie fikcji prawnej zastosowanej przez sąd meriti oznaczałoby w istocie możliwość przyjęcia działania w warunkach recydywy „w nieskończoność” (aż do zatarcia skazań). Należy bowiem zauważyć, iż potrzeba wydania wyroku łącznego może pojawić się nawet po wielu latach i nie koniecznie w związku z

popelnieniem przez sprawcę kolejnego przestępstwa - a więc nie koniecznie z jego „winy” w potocznym znaczeniu. Możliwe jest to w sytuacji np. zmiany przepisów dotyczących zasad łączenia kar, czy w sytuacji uchylenia, nawet po wielu latach, jednego z wyroków jednostkowych, co skutkuje koniecznością wydania nowego wyroku łącznego. Również i w takim przypadku nie można także wykluczyć, iż skazany nie będzie odbywał tak orzeczonej nowej łącznej kary pozbawienia wolności (tj. trafi do jednostki penitencjarnej, czy uzyska zgodę na wykonanie kary w warunkach dozoru elektronicznego), lecz przebywając na wolności, uzyska warunkowe przedterminowe zwolnienie z jej odbycia (jak miało to miejsce w sytuacji K. G.). Idąc tokiem rozumowania sądu I instancji, okres „5 lat od odbycia” kary pozbawienia wolności (orzeczonej jako kara łączna), mógłby mieć w

tej sytuacji miejsce,
aż do czasu
zatarcia skazań -
nawet bardzo długo
po zakończeniu
odbywania kary (w
każdej formie), czy
daty pomyślnego
uzyskania
warunkowego
przedterminowego
zwolnienia.

Po drugie: na mocy
noweli z dnia 16
września 2011 r.
dotychczasowy art.
82 kk określony
został jako § 1, a
ustawa dodała nowy
§ 2. Zgodnie z tą
zmianą uznanie kary
za odbytą z chwilą
warunkowego
zwolnienia ma
znaczenie dla
obliczania
przedawnienia
recydywy (art. 64).
Uznanie kary za
odbytą z chwilą
warunkowego
zwolnienia nie
dotyczy, według
nowego stanu
prawnego, okresu
odbywania kary –
tak Wróbel
Włodzimierz (red.),
Zoll Andrzej (red.),
Kodeks karny. Część
ogólna. Tom I. Część
II. Komentarz do
art. 53-116, wyd.
V. Przykładowo:
jeżeli skazany na
rok pozbawienia
wolności został
warunkowo
zwolniony po

<p>odbyciu połowy kary i pozytywnie upłynął okres próby, to chwila warunkowego zwolnienia jest tylko czasem odbycia kary. Straciło więc aktualność stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 20 stycznia 2005 r., I KZP 30/04, (OSNKW 2005, nr 1, poz. 2). Aktualnie zgodnie z art. 82 § 2 kk, w wypadku objęcia wyrokiem łącznym kary, z której odbywania skazany został warunkowo zwolniony, na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza się jedynie okres faktycznego odbywania kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku i wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania przepisu art. 64 § 1 kk;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wyrok jest słuszny w zakresie przypisania oskarżonemu</p>		

<p>popelnienia czynu, o jakim mowa w art. 157 § 2 kk, nieprawidlowo natomiast zakwalifikowano go jako popelniony w warunkach recydywy podstawowej.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>- zarzut razacej niewspolmiernosci kary w sensie jej surowosci,</p>	<p># zasadny # czesciowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiazle o powodach uznania zarzutu za zasadny, czesciowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W ocenie sadu odwolawczego, nawet pomimo uznania, iz oskarzony K. G. (2) nie dopuscil sie przedmiotowego czynu w warunkach recydywy, wymierzonej mu za ten czyn kary 6 miesiacy pozbawienia wonnosci, nie sposob jest uznac jako razaco surowej, wymagajacej zmiany w toku postepowania odwolawczego.</p> <p>Zarzut razacej niewspolmiernosci kary, jako zarzut z kategorii ocen, jest zasadny w owczas,</p>			

gdy istnieje wyraźna, istotna, „bijąca wręcz po oczach” różnica pomiędzy karą orzeczoną przez sąd I instancji a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 KK – tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2019 r., II AKA 231/19 (opubl. Legalis Numer 2285786).

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną), tymczasem oskarżony, będąc osobą wielokrotnie wcześniej karaną, za różne czyny – także przeciwko życiu i zdrowiu, ponownie popełnił przestępstwo. Polegało ono nie - jak twierdzi skarżący na „szarpaniu” i :pogrożeniu palcem” pokrzywdzonemu, lecz na trzykrotnym

jego uderzeniu pięścią w brzuch i twarz. Istotnie oskarżony spowodował jedynie lekkie obrażenia ciała (które co do zasady ścigane są jedynie z oskarżenia prywatnego), ale podniósł rękę na dziecko wplątane nie ze swej woli w konflikt dorosłych. Oskarżony chciał pokazać mu swój gniew, za „mieszanie się” w jego spór z matką, uzurpując sobie prawo do ukarania dziecka. To właśnie okoliczności spowodowania obrażeń na ciele nieletniego pokrzywdzonego, motyw i pobudki działania K. G., sięgającego ponownie po przemoc dla załatwienia swoich prywatnych spraw, uzasadniają przyjęcie, iż zastosowana wobec oskarżonego represja karna, choć surowa, to nie nosi cech rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Wniosek

- wniosek o zmianę wyroku poprzez

zasadny

wymierzenie oskarżonemu kary „łagodniejszej”;	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze jest słuszny, apelacja w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie;		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

<p>- rozstrzygnięcie w zakresie sprawstwa czynu, o jakim mowa w art. 157 § 2 kk, wymierzona kara;</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>- apelacja w zakresie sprawstwa czynu, o jakim mowa w art. 157 § 2 kk i wymierzonej kary nie zasługiwała na uwzględnienie, z przyczyn wskazanych powyżej (szerzej w rubrykach 3.1. i 3.3.)</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>- podstawa prawna skazania;</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>- brak podstaw do zakwalifikowania zachowania oskarżonego z art. 64 § 1 kk (szerzej w rubryce 3.2.);</p>		
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu</p>		

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

<p>prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>pkt 3 i 4</p>	<p>O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 624 § 1 kpk i 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami) Oskarżony to osoba niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym, mogąca wykonywać jedynie prace w warunkach chronionych, a więc o znacznie ograniczonych</p>	

	<p>możliwościach zarobkowania. Sytuacja materialna i bytowa oskarżonego uzasadniała więc uznanie, iż w/w nie jest w stanie pokryć tych kosztów. Wynagrodzenie obrońcy oskarżonego z urzędu, za pomoc prawną udzieloną K. G. w postępowaniu odwoławczym, określono na poziomie minimalnym.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 4 sierpnia 2020 roku w sprawie VII K 430/19	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana